

Robert Galbraith

Bărbatul cu stigmat

Traducere din limba engleză și note de Ciprian Șiulea

Partea întâi

*În ce privește minele, el nu a fost chemat să-și spună
părerea... nu trebuia să facă altceva decât să urmeze
filoanele și să obțină minereu în cantități rentabile...*

John Oxenham
O fecioară a mării argintii

*Ah, adesea m-am spălat și îmbrăcat
Și ce s-a ales de truda mea?
Lăsați-mă ostenit în al meu pat:
De mii de ori imposibilul l-am încercat
Și totul se va repeta.*

A. E. Housman
XI, Ultimele poezii

Ștergătoarele de parbriz trudeau încă de când BMW-ul intrase în ținutul Kent, iar fâșâitul și păcănitul lor adormitor accentuau oboseala lui Cormoran Strike, în timp ce privea prin ploaia deasă care transformase drumul pustiu într-o fâșie strălucitoare.

Cu o seară înainte, la puțin timp după ce luase din Cornwall trenul de noapte spre Londra, prietenul partenerei lui detectiv, căruia Strike îi spunea mereu în gând „Nenorocitul de Ryan Murphy“, sunase ca să anunțe că Robin făcuse febră mare și că o durea în gât, prin urmare nu avea cum să-l însoțească în vizita de astăzi la cel mai nou posibil client al lor.

Fiecare aspect al acestei convorbiri îl enervase pe Strike, iar faptul că știa că e nedrept — pentru că era prima oară în 6 ani când Robin își luase zi liberă pe motiv de boală, iar dacă avea temperatură de 40 de grade și gâtul inflammat era perfect rezonabil să-și roage prietenul să sune pentru ea — îi adâncea țăfna în loc să i-o atenueze. Se bazase pe Robin să-l ducă în Kent cu Land Roverul ei vechi și perspectiva celor câteva ore petrecute în compania ei fusese singurul motiv pentru care acceptase întâlnirea. Un amestec de profesionalism și masochism îl împiedicase să o contramandeze, așa că, după ce făcuse un duș rapid și își schimbase hainele în mansarda lui din Denmark Street, pornise spre satul Temple Ewell din Kent.

Faptul că trebuia să conducă el nu era doar deprimant, ci și dureros din punct de vedere fizic. Tendonul de la genunchiul piciorului a cărui gambă fusese înlocuită de o proteză era încordat și pulsa, deoarece sejurul lui din Cornwall presupusese efort intens.

Cu zece zile în urmă, se repezise până în Truro după ce bătrânul său unchi suferise al doilea infarct. Sora lui Strike, Lucy, tocmai îl ajuta pe Ted să-și facă bagajele ca să se mute într-un azil din Londra când acesta, după cum se exprimase ea, „s-a schimonosit la față și n-a mai putut să-mi răspundă”. Ted murise la 12 ore după ce Strike sosise la spital, cu nepotul și nepoata lui ținându-l de mână.

Strike și Lucy merseseră apoi la casa unchiului lor din St Mawes, care le fusese lăsată moștenire, pentru a pregăti înmormântarea și pentru a decide ce era de făcut cu toate lucrurile din locuință. În mod previzibil, Lucy fusese îngrozită de sugestia fratelui său de a angaja o firmă specializată care să o golească, după ce ei ar fi luat articolele cu valoare sentimentală pe care ar fi vrut să le păstreze. Lucy nu suporta ideea ca niște necunoscuți să atingă acele obiecte: vechile cutii Tupperware folosite cândva pentru picnicuri pe plajă, pantalonii de grădinarit uzați ai unchiului, borcanul cu nasturi de rezervă pe care regretata lor mătușă îl păstrase cu grijă, unii dintre ei provenind de la rochii donate de mult unor târguri de binefacere. Simțindu-se vinovat că Lucy trebuise să se descurce singură când unchiul lor își pierduse cunoștința pentru ultima oară, Strike fusese de acord cu dorința ei și rămăsese în St Mawes ca să care cutii, aproape toate etichetate „Lucy”, din casă într-o camionetă, să arunce gunoiul într-un container închiriat și să facă din când în când pauze în care îi oferea ceai și alinare surorii sale, ai cărei ochi fuseseră roșii tot timpul din cauza prafului și plânsului.

Lucy credea că stresul mutării la azil îi provocase lui Ted infarctul fatal și Strike fusese nevoit să-și impună să nu-și piardă răbdarea din cauza repetatelor ei izbucniri de autoînvinovățire, străduindu-se din răsuputeri să nu răspundă irascibilității ei cu proasta lui dispoziție, să nu se răstească și să-i explice fără a se enerva că dacă el nu voia să ia mai multe obiecte care să-i amintească de cea mai stabilă perioadă din copilăria lor, asta nu însemna că nu suferă la fel de mult ca ea din cauza pierderii celui care fusese singurul lor tată adevărat. Strike nu oprise pentru el decât bereta roșie pe care Ted o purtase în cadrul Poliției Militare Regale, vechea lui pălărie de pescuit, fostul lui „retevei” (o măciucă de lemn pentru omorârea peștilor care încă se zbăteau) și câteva fotografii

îngălbenite. Toate acestea se aflau acum într-o cutie de pantofi în geanta de voiaj pe care Strike nu avusese timp să o despacheteze.

Neavând altă companie decât povara emoțională a ultimelor zece zile și tendonul iritat, aversiunea pe care Strike începuse deja să o simtă față de potențialul client de astăzi sporea kilometru după kilometru. Decima Mullins avea tipul de accent pe care el îl asocia cu numeroasele soții bogate și nedreptățite care veneau la agenția lui de detectivi sperând să dovedească infidelitatea sau infracțiunile soților, ca să-și asigure un acord de divorț mai favorabil. Dacă se lua după singura lor conversație telefonică, era melodramatică și arogantă. Spusese că nu are cum să viziteze biroul lui Strike din Denmark Street, din motive pe care i le va destăinui în persoană, și insistase că nu putea să discute despre problemă decât față în față, în casa ei din Kent. Nu catadicsise să dezvăluie până acum decât că voia dovedirea unui lucru și, cum Strike nu-și putea imagina un posibil scenariu investigativ care să nu implice dovedirea unui lucru, nu era deosebit de recunoscător pentru acest indiciu.

În această dispoziție nefavorabilă, merse mai departe pe Canterbury Road, printr-un peisaj de copaci desfrunziți și câmpuri inundate. În sfârșit, în timp ce ștergătoarele de parbriz continuau să foșnească și să pocnească, coti la stânga pe un drum îngust și plin de bălți, luându-se după semnul pe care scria Delamore Lodge.

*... l-am pierdut, căci acum nu mai vine,
Iar eu stau năucă... O, Doamne, curmă
Această neliniște rea, această nebună apatie,
Prin orice mijloc sau orice mesager!*

Robert Browning
Clopote și rodii nr. 5
Onoarea pătată

Casa la care ajunsese nu era așa cum se așteptase. Depart de a arăta ca un conac de țară, Delamore Lodge era o locuință mică și părăginită din piatră închisă la culoare, care semăna cu o capelă părăsită, amplasată într-o grădină care părea să nu mai fi fost îngrijită de ani în șir. În timp ce parca, Strike observă că una dintre ferestrele gotice avea mai multe geamuri crăpate care fuseseră acoperite pe dinăuntru cu ceea ce părea a fi un sac de gunoi negru. Unele țigle lipseau. Pe fundalul cerului amenințător de noiembrie și prin ploaia torențială, Delamore Lodge părea tipul de casă despre care copiii din partea locului ar fi crezut cu ușurință că e locuită de o vrăjitoare.

Strike păși cu atenție cu piciorul fals, deoarece frunzele îmbibate cu apă de la câțiva copaci golași formaseră un covor alunecos pe aleea denivelată, se apropie de ușa de stejar și bătut. Ușa se deschise peste câteva secunde.

Strike și-o imaginase pe Decima Mullins ca o blondă îngrijită, îmbrăcată în haine de tweed bine croite, dar nici că se putuse înșela mai tare. Se trezi în fața unei femei palide și bondoace, al cărei păr șaten, lung și ciufulit, avea rădăcini cărunte și părea să nu mai fi fost tuns de multă vreme. Femeia purta pantaloni de trening negri și un poncho negru și gros de lână. În combinație cu grădina sălbătică și casa dărăpănată, hainele ei îl făcură pe Strike să se întrebe dacă nu cumva avea în fața lui

o excentrică din înalta societate care întorsese spatele lumii ca să picteze tablouri urâte sau să modeleze din lut vase strâmbe. Genul de oameni care nu-i trezeau nicio simpatie.

— Domnișoara Mullins?

— Da. Tu ești Cormoran?

— Eu sunt.

Observă că îi nimerise prenumele din prima. Majoritatea oamenilor îi spuneau „Cameron“.

— Aș putea să văd un act de identitate?

Ținând cont cât de improbabil era ca un spărgător hoinar să decidă să oprească la casa ei în plină zi, într-un BMW, exact în momentul în care ea aștepta un detectiv pe care îl chemase în Kent, Strike se simți iritat că trebuia să stea în ploaia torențială scotocind prin buzunar după permisul de conducere. După ce i-l arătă, ea se dădu laoparte și-l lăsă să intre într-un hol aglomerat, care părea neobișnuit de plin de suporturi pentru umbrele și pantofare, ca și cum fiecare nou proprietar le adăugase pe ale lui fără să le înlăture pe cele vechi. Strike, care îndurase prea multă mizerie în copilărie, nu le găsea nicio scuză celor care trăiau în dezordine și murdărie, deși erau perfect capabili să se ocupe de ele, așa că impresia lui negativă despre această aristocrată șleampătă se accentuă. Probabil că nu-și putuse ascunde cu totul dezaprobarea, pentru că Decima spuse:

— Casa a fost a strămătușii mele. Până acum câteva luni aici au locuit niște chiriași care nu au avut grijă de ea. O să o pun la punct și o să o vând.

Dar nu se vedea niciun semn de redecorare sau renovare. Tapetul din hol era rupt în unele locuri și una dintre lămpile de pe tavan nu avea bec.

Strike intră în urma Decimei într-o bucătărie înghesuită, cu o sobă în stil vechi și dale de piatră tocite care păreau să fie acolo de sute de ani. Masa de lemn era înconjurată de scaune desperecheate. Zărind carnețelul roșu, cu coperti de piele, de pe masă, Strike se gândi că poate gazda lui era vreo poetă aspirantă, o ocupație care lui i se părea chiar mai prejos și decât olăritul.

— Înainte de a începe, spuse Decima, întorcându-se și privind în sus spre Strike, trebuie să-mi promiți ceva.

— OK.

Lumina lămpii retro din tavan nu-i avantaja chipul rotund și cam turtit. Dacă s-ar fi îngrijit puțin, Decima ar fi putut fi considerată destul de drăguță, dar impresia pe care o lăsa era de totală nepăsare față de

aspectul ei. Nu încercase deloc să-și ascundă cearcănele vineții sau ceea ce părea a fi o formă severă de cuperoză pe nas și pe obraji.

— Problemele clienților tăi sunt confidențiale, nu-i așa?

— Există un contract standard, răspunse Strike, nefiind sigur că-i înțelege întrebarea.

— Da, știu că o să existe un contract, nu asta am vrut să spun. *Nu vreau să afle nimeni unde locuiesc.*

— Nu înțeleg de ce aș...

— Vreau să mă *asiguri* că nu o să spui nimănui unde sunt.

— OK, spuse Strike din nou.

Bănuia că nu era nevoie de prea mult pentru ca Decima Mullins să înceapă să ștepe sau să plângă (ceea ce, după ultimele zece zile, i se părea încă și mai neplăcut).

— Bine atunci, spuse ea. Vrei cafea?

— Ar fi minunat, mulțumesc.

— Poți sta jos.

Decima se duse la sobă, pe care era un vas de cositor.

Scaunul scârțâi sub greutatea lui Strike, în timp ce ploaia răpăia în ferestrele intacte, iar sacul de gunoi negru lipit cu bandă adezivă peste geamurile crăpate foșnea în vânt. În afară de ei, casa părea pustie. Strike observă că ponchoul Decimei era pătat pe alocuri, ca și cum l-ar fi purtat de zile întregi. La spate, părul îi era, de asemenea, încâlcit în unele locuri.

Urmărind-o cât se chinuia să facă o cafea, deschizând și închizând dulăpioare ca și cum ar fi uitat întruna unde erau lucrurile și murmurând în șoaptă, Strike își schimbă din nou părerea despre ea. Existau trei tipuri de oameni pe care se pricepea foarte bine să-i identifice de cum îi întâlnea: mincinoșii, dependenții și bolnavii psihici. Instinctul îi spunea că Decima Mullins ar putea aparține celei de-a treia categorii și, chiar dacă asta putea să-i scuze aspectul neîngrijit, nu-l făcea mai dornic să îi accepte cazul.

În sfârșit, Decima puse pe masă două căni cu cafea și o carafă cu lapte, apoi, fără niciun motiv evident, se așeză extrem de încet, ca și cum s-ar fi temut să nu se rănească dacă se lăsa prea brusc pe scaun.

— Deci, începu Strike, scoțându-și carnetul și pixul, mai nerăbdător ca oricând să termine cu acest interviu, mi-ai zis la telefon că vrei ca un anumit lucru să fie dovedit, într-un fel sau altul?

— Da, dar mai întâi trebuie să mai spun ceva.

— OK, spuse Strike pentru a treia oară, încercând să pară receptiv.

— Te-am vrut pe tine pentru că știu că ești cel mai bun, dar am ezitat să te angajez pentru că avem cunoștințe comune.

— Serios?

— Da. Fratele meu e Valentine Longcaster. Știu că nu vă plăceți prea mult unul pe celălalt.

Informația îl luă pe Strike atât de tare prin surprindere, că rămase fără replică. Valentine, cu care se întâlnise rar și întotdeauna fără prea mare chef într-o anumită perioadă, era un bărbat arătos, cu părul ciufulit și vestimentație extravagantă, care lucra ca stilist pentru diverse reviste de artă. De asemenea, fusese unul dintre cei mai apropiați prieteni ai răposatei Charlotte Campbell, fosta logodnică a lui Strike, care se sinucisese cu câteva luni în urmă.

— Deci Mullins e...?

— Numele luat prin căsătorie, de pe vremea când aveam 20 și ceva de ani.

— A, făcu Strike. Desigur.

Era oare posibil ca Decima să spună adevărul? Nu-și amintea ca Valentine să fi pomenit de vreo soră, dar, pe de altă parte, nu dăduse niciodată prea multă atenție spuselor lui. Dacă informația era reală, Strike rareori mai văzuse frați care să semene atât de puțin unul cu celălalt, deși într-un fel asta făcea povestea Decimei mai credibilă: ar fi fost exact stilul lui Valentine să nu sufle o vorbă despre această femeie îndesată și îngălată, deoarece el era un om care punea foarte mare preț pe aspect și eleganță.

— E deosebit de important să nu-i spui lui Valentine unde sunt sau — sau orice altceva ți-aș putea cere să păstrezi secret, spuse Decima.

— OK, răspunse Strike pentru a patra oară.

— Și îl cunoști și pe Sacha Legard, nu-i așa?

Începând acum să aibă impresia că un demon personal decisese să-și petreacă toată ziua trăgându-i șuturi direct în ouă, deoarece Sacha era fratele vitreg al lui Charlotte, Strike întreabă:

— Sunteți rudă și cu el, nu-i așa?

— Nu, dar e implicat în... în ce urmează să investighezi. Dar eu nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat pe Charlotte Campbell. Ne-am întâlnit doar de câteva ori.

Poate că unii ar fi putut considera tonul ei sec drept o lipsă de sensibilitate, dată fiind recenta moarte a lui Charlotte într-o cadă plină de sânge, însă cum Strike era mai mult decât bucuros să se lipsească de întrebări morbide sau de falsă simpatie, spuse:

— Bun, păi, nu vreți să-mi explicați ce vreți să fac?

— Vreau să aflu cine a fost un cadavru, spuse Decima studiindu-l cu un amestec de prudență și sfidare.

— Un cadavru, repetă Strike.

— Da. Probabil că ai citit despre asta în ziare. E vorba de bărbatul pe care l-au găsit în iunie în camera de valori, de fapt un seif de mari dimensiuni, dintr-un magazin de argintărie.

Cu cinci luni în urmă, Strike fusese atât de concentrat pe un caz complex pe care îl investiga agenția, încât nu prea mai acordase atenție și altor lucruri, dar își amintea această știre care generase o explozie scurtă, însă intensă, de interes mediatic.

— Bun, spuse el. Dacă e cel la care mă gândesc eu...

Dumnezeu știa de ce spusese asta, căci câți bărbați erau găsiți morți în seifurile argintăriilor din Londra, în medie, pe lună?

— ... poliția l-a identificat destul de rapid.

— Nu e adevărat, replică Decima pe un ton care nu accepta contrazicere.

— Credeam, spuse Strike, că s-a dovedit a fi un hoț recidivist?

De fapt, voise să spună „îmi amintesc cu exactitate“.

— Nu, scutură Decima din cap, nu era acel hoț. Nu cu certitudine.

— Sunt destul de sigur că asta am citit, spuse Strike scoțându-și telefonul din buzunar.

Acum spera că va putea pleca în 10 minute, deoarece ea îi oferea un motiv beton pentru a refuza un caz pe care categoric nu și-l dorea.

— Da, vedeți? spuse el după ce introduse câteva cuvinte pe Google. „... decedatul, care s-a dat drept agentul de vânzări William Wright în cele două săptămâni în care a lucrat la Argintăria Ramsay, a fost acum identificat drept Jason Knowles din Haringey, în vârstă de 28 de ani, condamnat pentru jaf armat.“

— N-a fost ceva sigur, insistă Decima. Știu un polițist care mi-a spus asta.

— Care polițist mai exact?

Strike mai cunoscuse oameni care pretindeau că au legături imaginare cu poliția pentru a-și justifica teoriile nebunești.

— Sir Daniel Gayle. E un comisar pensionat. Fiica lui lucrează pentru mine. Am întrebat-o dacă aş putea discuta cu Sir Daniel, și el a vorbit cu niște oameni, după care mi-a spus că poliția nu a obținut niciodată confirmarea ADN. Nu au *demonstrat* niciodată că era acel Knowles, nu dincolo de orice îndoială.

— De ce vă interesează să aflați cine era bărbatul? întrebă Strike.

— Pur și simplu, trebuie să știu, răspunse Decima cu voce tremurătoare. *Trebuie. Trebuie să știu.*

Strike bău din cafea, ca să-și ofere puțin timp de gândire. Își aminti caracteristicile stranii ale cazului cadavrului din seif. Cadavrul fusese dezbrăcat și grav mutilat, ceea ce, bineînțeles, alimentase interesul presei înainte să se afle că victima fusese un infractor violent, moment la care simpatia și interesul public scăzuseră considerabil. Presa relatase că Knowles o bătuse atât de rău pe casierița societății de credite imobiliare pe care o jefuise anterior, încât îi provocase fractură craniană și convulsii. De fapt, existase un consens general că, oricât de urât i-ar fi fost sfârșitul, probabil că Jason Knowles îl meritase.

— Vă faceți griji că bărbatul era cineva pe care îl cunoașteți? întrebă Strike.

— Da, cred că... ba nu, spuse Decima pe un ton dintr-odată pătimăș, în timp ce în ochi îi apăreau lacrimi. *Știu* că era el și... am nevoie de dovadă, pentru că... am nevoie de dovadă. Am nevoie ca cineva să dovedească asta.

— Cine anume...?

— Mi-a fost *foarte* apropiat și semăna *exact* cu cadavrul, totul se potrivește: argintul, faptul că a fost o-omorât, că a dispărut în același moment — el era. *Știu* că el era.

Casa singuratică, femeia înlăcrimată: Strike avea senzația că fusese aruncat înapoi în situația din Cornwall, dar cu un substrat mult mai straniu. Neștiind ce să facă, își deschise carnetul.

— Bine, ce similarități există între cadavru și bărbatul pe care îl cunoașteți?

— Am scris totul aici, răspunse Decima imediat, întinzând mâna după carnețelul roșu, care se dovedi a fi o agendă săptămânală pe care o răsfoi rapid până la sfârșit, unde Strike văzu mai multe pagini acoperite cu un scris înghesuit. Prietenul meu avea 26 de ani — presa a spus că era un cadavru al unui bărbat de aproximativ 25-35 de ani. William Wright era stângaci, la fel și prietenul meu. Cadavrul avea grupa sanguină A pozitiv — la fel. 1,68-1,70 înălțime — se potrivește. Wright a fost intervievat pentru slujba asta pe 19 mai — eu nu l-am văzut pe prietenul meu în ziua aia. Wright s-a mutat într-o cameră închiriată pe 21 mai — asta se leagă, pentru că prietenul meu s-a mutat de acasă în acel weekend — i-am spus să-și aducă toate lucrurile la mine, dar n-a vrut. N-am înțeles unde depozita totul. Trebuie să fi fost vorba despre acea cameră închiriată.

După ce încercă să găsească o modalitate mai diplomatică de a pune următoarea întrebare și nu reuși, Strike spuse:

— Și de ce și-ar fi schimbat numele prietenul dvs. ca să se ducă să lucreze la un magazin de argintărie?

— Pentru că... e complicat.

— I-ați reclamat dispariția?

— Da, bineînțeles, dar poliția nu e de ajutor, s-au mulțumit să ia de bune spusele mătușii lui că...

Decima se întrerupse, apoi continuă cu voce ascutită.

— Uite, *știi* că el era, *știi* asta, înțelegi?

Strike, Robin și subcontractorii lor aveau o denumire pentru genul de oameni care le trimiteau e-mailuri și sunau la birou în număr tot mai mare, pe măsură ce agenția devenea tot mai cunoscută, sperați să le spună detectivilor că erau spionați prin aparatele lor casnice, că Westminster dirija organizații satanice sau că aveau o relație cu o vedetă care își reprima, în mod inexplicabil, afecțiunea din cauza unor forțe malefice: căpățânoși. Trăsăturile definitorii ale unui căpățânos erau convingerea dincolo de orice rațiune, aversiunea față de întrebările de bun-simț și incapacitatea de a lua în considerare explicații alternative pentru dilemele lor. Femeia care stătea în fața lui Strike prezenta, în acel moment, un set clasic de astfel de simptome.

— Ați spus că fiica lui Sir Daniel Gayle lucrează pentru dvs., spuse Strike, sperând să descâlcească nodul dacă trăgea de alt fir. Ce anume...?

— Am un restaurant, spuse Decima. Happy Carrot, pe Sloane Street. Ea e chelnerul-șef.

Întâmplător, Strike cunoștea restaurantul care, în ciuda numelui, nu era vreo cafenea vegană, ci un local foarte scump, cu cronici foarte bune, care servea mâncare produsă organic și unde Strike îi urmărise recent pe un pilot infidel și pe amanta lui. Dacă nu cumva Decima mințea că e sora lui Valentine, era avută: familia Longcaster era foarte bogată, iar tatăl Decimei și al lui Valentine, cu care Strike nu se întâlnise niciodată, dar despre care știa mult mai multe decât și-ar fi dorit, deținea unul dintre cele mai scumpe cluburi private din Londra. Încercând să schimbe din nou abordarea, întrebă:

— Cât de bine îl cunoșteți pe bărbatul al cărui cadavru credeți că era în seif?

— *Foarte bine*, spuse Decima. Am...

Spre consternarea lui Strike, ceva se foi sub ponchoul Decimei, ca și cum sânii i s-ar fi mișcat independent. Apoi în bucătărie răsună un țipăt asurzitor care îl făcu pe Strike să tresară.

— O, Doamne! se panică Decima, sărind în picioare. Sperasem că o să doarmă...